కవ్వింత కథలు

-వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ

(ముందుగా ఓ మాట)

అందమైన ఆలోచనలన్నీ సాహితీ వినీలాకాశంలో తారల వలె ప్రభవిస్తూనే ఉంటాయి. ఒకటి పద్యం, ఇంకొకటి కథ, ఒకటి నాటకం, ఇంకొకటి నవల, ఒకటి వ్యాసం, ఇంకొకటి కవిత, మరొకటి కావ్యం.. ఇలా మనసును చంద్రుడిగా మలచినప్పుడు చుట్టూతా మెరిసేవన్నీ ఆలోచనల నక్షత్రాలే. కాకపోతే ఈ 'తారాశశాంకం' అందరినీ ఒకలాగే అలరిస్తుంది అనుకోవటం సరికాదు. ఒక్కొక్కరికి ఒక్కో నక్షత్రం సరిపోయినట్లు ఒక్కొక్కరి మనస్తత్వం ప్రకారం ఒక్కో సాహితీ ప్రక్రియ ఆనందాన్ని అందించటం సహజం.

ఆలోచనల అంతరంగం ఒక తరంగంలా సాగి శబ్దాలను తాకి పదజాలంలోకి అల్లుకుని ఒక రంగవల్లిలా రంగరించుకున్న వేళ కవిత్వం అనేది పద్యంలా కనిపించవచ్చు, కవితలా అనిపించవచ్చు.. కథలా కూడా దర్శనమివ్వవచ్చు.

అవధాన ప్రక్రియలో సమస్యాపూరణంలాగా, దృశ్యకావ్యం లేదా నాటక ప్రక్రియలో గర్భాన్ని ఆవిష్కరించే విధంగా కవితకు కథ వ్రయటం అనేది తెలుగు సాహిత్యంలో ఒక వినూత్నమైన ప్రయోగం! 'కవిత' అనే పేరుగల అమ్మాయి రచయితకు తన కవిత ద్వారా పరిచయం అవుతుంది. అమ్మాయి అందిస్తున్న కవితలకు రచయిత కథలను సృజించి ఆమెకు మెయిల్ చేస్తూ అంటాడు. అలా పరిచయం పెరుగుతూ ఉంటుంది. కవిత తన కవితలో పలు అంశాలను స్పృశిస్తూ అంటుంది. ఇవి ఎక్కువగా స్త్రీ పురుష సంబంధాలు, బంధాలు, అనుబంధాలు, రాగద్వేషాలు, సౌందర్యారాధన, తప్పించుకోలేని జీవిత సత్యాలు.. కానీ ఎన్నో విషయాలు రసవత్తరంగా సాగిపోతూ ఉంటాయి.

కవిత రచయితను సవాలు చేస్తోందా లేక పరీక్షిస్తోందా లేక తన స్థాయిలో జీవిత భాగస్వామిని ఎంచుకుంటోందా అనే ఆలోచనలు కలుగుతాయి. ఇటు ప్రక్క రచయిత తన కథలలో అందించిన కవితలోని ప్రాణాన్ని పైకి చూపుతూనే సర్రికొత్త పరిస్థితులను ఎత్తి చూపటం కూడా జరుగుతూ ఉంటుంది.

కవితలోని వృత్తం, కథలోని ఇతివృత్తం కొన్ని సందర్భాలలో మమేకం కావటం, కొన్ని సందర్భాలలో సమానాంతరంగా సాగటం జరుగుతాయి. కవిత కోసం కథ వ్రాయటం అనేది కత్తిమీద సాములాంటిది. సామాజికపరమైన సంఘటనలను సృష్టించాలా లేక సహజంగా ఉన్నవాటిని మాలికలా అల్లి 'కవిత'ను ముగ్గులోకి దింపాలా అనేది విషయాన్ని ఆధారం చేసుకుని రచయిత ఎంచుకోవలసిన మార్గం.

కవిత పరిచయమవటం, కథ వ్రాయమనటం వంటివి 'కథాకౌముది' ద్వారా జూన్ 2016 http://www.koumudi.net/Monthly/20-6/june/june_20-6_kadhakoumudi_5.pdf సంచికలో 'వీలునామా' అనే కథలో మీరు చూడవచ్చు.

కవితకు కథ అనే ప్రక్రియలోని కవ్వింత వింతగానే మిగిలిపోతుందా, ఇద్దరికీ ఈ రసవత్తర స్థాయిలో అనుబంధం ఏర్పడుతుందా అనేది చివరి వరకు కవ్విస్తూనే ఉంటుంది.

వేదాంతం వేంకట సత్యవతి యిస్తున్న కవితలకు కథలను వేదాంతం శ్రీపతిశర్మ అందిస్తున్నారు.

****

ఈ వీణపైన

కావలసిన వాళ్లు కావాల్సి మాట్లాడుతూ ఉంటే బాగుంటుంది. కావాలి అనుకున్న వాళ్లు మాట్లాడకుండా ఉంటే అదోలా ఉంటుంది. కవిత నన్ను కవ్వించి ఎందుకో చాలా రోజులయింది.

ఫోన్ చేసాను. కాలర్ ట్యూన్ మారింది. (ఇటీవల కథల ప్రభావమేమో!). చక్కని పాట వినిపిస్తోంది - 'కన్నులు నీవే కావాలి, కలనై నేనే రావాలి, కవితై నీవే ఉరకాలి, కావ్యం నేనై పుట్టాలి...'

'హలో'

'ఏవైంది?'

'ఏవైంది?'

'అంటే?'

'చాలా కాలంగా ఫోన్ రాలేదు!'

'మీరంతా ఏకపక్షం. ప్రజాస్వామ్యానికి పనికిరారు.'

'అవునా?'

'మరి? నేను ఫోన్ చెయ్యటమే కానీ మీరు చెయ్యరు.'

'చేసాగా?'

'ఓ మౌనం మ్రోగింది

అర్థంకాని ప్రశ్నలకు జవాబుగా

మౌనం మ్రోగింది

మాటలు కూర్చిన అగాధాలపై

వారధి నిర్మించాలనే ప్రయత్నం కాబోలు

భాషకతీతమైన మౌనం

మన మధ్యకు చొచ్చుకు వచ్చి

సాన్నిహిత్యానికి సున్నితమైన భాష్యం చెప్పింది

మనమిప్పుడు దూరంగా లేముగా!

ఒకరికోసం ఒకరుగా వుండాలనే యత్నం మానలేదుగా!

అందుకే మౌనం మ్రోగాలి - తీయగా, శృతి బద్ధంగా, లయననుసరిస్తూనే!'

'బాగుంది. రెండు క్షణాలలోనే మూడు గంటలు మ్రోగినట్లుంది. తాకకుండానే ఓ వీణ కదిలినట్లుంది'

'ఓహో! మీకూ కవితల పిచ్చిపట్టినట్లుంది'

'కవిత పిచ్చి'

'...'

'ఓ మాటనుకుందాం'

'చెప్పండి'

'కవిత చెప్పేవారే గొప్పవారు'

'ఎందుకు?'

'కథలు చెప్పేవారు కథలు చెబుతూ ఉంటారు'

'అంటే?'

'నిజాన్ని దూరంగా తీసుకుని వెళ్లి ఎక్కడినుండో చూపించి అదుగో నిజం అలా ఉంటుంది అంటారు'

'మరి కవిత వ్రాసే వారు?'

'నిజంతోనే, నిజంలోనే అల్లుకుపోతారు'

'ఇది ఆలోచించాలి.'

మానసిక వేదనతో బాధ పడుతున్న వారెందరినో పరిశీలిస్తూ వస్తున్నాను. మనోవిజ్ఞానం అంతరిక్షాన్ని పరిశోధిస్తున్న ఓ చిన్న స్పేస్‌క్రాఫ్ట్ వంటిది. ఒక చిన్న జీవితకాలంలోని స్థితిగతులనుండి తప్పించుకుని ఒకరి మనస్సులోకి ఎన్నిసార్లు తొంగి చూసినా చిత్రంగానే ఉంటుంది.

'మీతో పోట్లాడాలనుంది', అన్నాడు ఎదురుగుండా కూర్చున్న సుందరం. అతని భార్య అతని ప్రక్కనే చిరునవ్వు నవ్వుతూ కూర్చునుంది.

'ఊ', అన్నాను.

'మీతో...పోట్లాడాలనుంది'

'పోట్లాటెందుకు? మాట్లాడితేచాలు'

'అంటే? నా మాటే పోట్లాడుతున్నట్లుందా?'

'అని నేను అనలేదుకదా?'

'అక్కర్లేదండి. నేనందరికీ లోకువైపోయాను. ఇదిగో, మా ఆవిడ అసలు ఏమీ మాట్లాడదు, ఎప్పుడూ ఏదో ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది, ఇదేదో మానసికపరమైన జబ్బు అని మీ వద్దకు వస్తే.. ఇదిగో, నన్నే ఆక్షేపిస్తారు. దేశమంతా ఇలాగే ఉంది.'

నిజమే. నోట్ల కట్టలో ఒక నోటు చెల్లకపోతే సమస్య మనదే అన్నీ చెల్లకపోతే జాతీయ సమస్యే.

'ఏమి ఆలోచిస్తూ ఉంటుంది ఆవిడ?'

'నాకేం తెలుసు? అడిగితే ఏమీ లేదంటుంది'

'ఆలోచిస్తోందని ఎందుకనుకుంటున్నారు?'

'అలా కనిపిస్తుంది'

ఆమె వైపు చూసాను.

'నాకలా అనిపించటంలేదు', అన్నాను. ఆమె తల వంచుకుంది. సుందరం కుర్చీలో వెనక్కి వాలిపోయి తలపట్టుకున్నాడు.

మిత్రులను మనిషి మనసుద్వారా ఎంచుకుంటాడు. మాట శత్రువులను ఏర్పాటు చేస్తుంది. ఈ ఆట అర్థమయ్యేలోపు జీవితకాలం అయిపోతుంది.

'నీ బాధేంటి?' అడిగాను.

వాళ్లావిడని ఓ చూపు చూసి నన్ను చూసాడు.

'కళామందిర్‌లో కళకళలాడి పోతూ ఉండే అద్దం వెనుక బొమ్మలా ఉంటానంటుందేంటి? ఓ మాట, ఓ ఆట...'

ఆట... అన్నప్పుడు ఆమె తలవంచుకుంది.

'ఏమీ సంచలనాలు లేవంటావు?'

'సంచలనాలెందుకు నా బ్రతుక్కి? చలనం లేకపోతే ఎలాగ?'

ఆలోచించాను.

'ఏమ్మా?'

ఆమె 'చెప్పండి' అన్నట్లు చూసింది.

'ఈయన ఏదైనా తీవ్రంగా గాయపడేటట్లు చేసి అసలు జీవితం మీద విరక్తి పుట్టేటట్లు చేసాడా?'

తల అడ్డంగా ఊపింది.

'మీ తల్లిదండ్రులను అవమానించాడా?'

మరల అడ్డంగా ఊపింది.

'ఇదేమైనా వ్రతమా? అలా అయితే ఆయనకు చెప్పవచ్చుగా?' మరల కాదన్నట్లు తల ఊపింది. కాకపోతే చిన్న మార్పు ఓ చిన్న చిరునవ్వులో కనిపించింది.

'అసలు మాట్లాడకపోతే ఎలాగమ్మా?'

సుందరానికి ఆ ఒక్క ప్రశ్న జీవితానికి చాలనిపించింది. కళ్లు మూసుకుని బ్రహ్మానందాన్ని అనుభవిస్తున్నాడు.

శూన్యంలోకి చూస్తూ ఏదో ఆలోచిస్తున్నట్లుంది.

ఆడవాళ్లు ఎందుకు మాట్లాడరు? దీనిమీద చాలామంది మగవాళ్లు మాట్లాడుతూ ఉంటారు. ఏదైనా సరైన మాట సరైన సమయానికి చెప్పాలనుకున్నప్పుడు ఆడవాళ్లు మాట్లాడరు అని ఒకాయన ఒకప్పుడు చెప్పాడు. అదే నిజమైతే ఈమె ఏం చెప్పాలనుకుంటోంది? నా దగ్గిరకి రావటం ఇష్టంలేకపోతే ససేమిరారాదు కదా? నూటికి తొంభై మంది అసలు డాక్టరు వద్దకు రారు..

రెండవసారి వచ్చినప్పుడు కూడా ఇద్దరు ఏదో సినిమా చూడటానికి వచ్చినట్లు వచ్చారు. ఆమె నమస్కారం పెడుతుంటే ఆమెను నన్ను సుందరం పరీక్షగా చూసాడు. ఇద్దరూ చేతులు కట్టుకుని కూర్చున్నారు.

నా పరిస్థితి మీద నాకే కొద్దిగా జాలేసింది.

'ఎలా?' అడిగాడు సుందరం.

'అంటే?'

'మాటలేదు, స్పందనలేదు.'

'సుందరం అసలెవరైనా ఎందుకు మాట్లాడాలి? గాంధీగారు చాలా రోజులు మాట్లాడనే లేదుట...'

'మనం మనుషులం సార్. సాహిత్య సంగీత కళావిహీన...' చెయ్యి అడ్డం పెట్టాను.

'అదంతా ప్రక్కన పెట్టు. అసలు కనీసం కాఫీ త్రాగుతారా? భోజనం వడ్డించాలా అనేవి కూడా మాట్లాడకపోతే ఎలా అమ్మా?'

తల వంచుకుంది. సుందరం కుర్చీలో వెనక్కి వాలాడు.

'నేను ఇంటికి వచ్చి మొహం కడుక్కుంటుంటే చిక్కని కాఫీ సువాసన వచ్చేస్తుంది. అలా హాల్లోకి రాగానే అలా టీ పాయ్ మీద గ్లాసు కనిపిస్తుంది. కొత్తల్లో ఒహో కాఫీ పెట్టావా అని అడిగేవాడ్ని, మెల్లగా అదీ మానేసాను. అలా టీ.వీ ముందు కూర్చుని తాగేసి ప్రక్కన పెడుతున్నాను. ఆ గ్లాసు అలా తీసుకుని వెళ్ళిపోతుంది.'

'ఊ.. ఏమ్మా! నాతో కూడా మాట్లాడవా?'

ఆమె తలవంచుకుని చిరునవ్వు నవ్వింది. అంతకంటే ఇంకేమీ లేదు.

'ఇలా ఎంతకాలంగా ఉంది?'

ఇద్దరూ ఒకళ్ల మొహాలొకళ్లు చూసుకున్నారు.

'రెండునెలలు' చెప్పాడు సుందరం. నాకు కొద్దిగా నవ్వొచ్చింది. ఏదో కడుపు నొప్పో పంటి నొప్పో అనుకుంటే ఎప్పటినుండీ అన్నమాట మీద చర్చ జరిపించవచ్చు. చిత్రం ఏమిటంటే ఈ మూగనోము పట్టినావిడ ఆ ప్రశ్నకు సమాధానం కోసం భర్త వైపు చూసి వెతుకుతోంది. అలా ఎందుకు చేసిందీ అని ఆలోచించాను. నాకు ఒకటే అర్ధమయింది. ఈయన ఏమి చెబుతాడో అనే ఒక ఆసక్తి అందులో వివరంగా కనిపించింది. దీనిని బట్టి న్యాయాన్యాయాలను కొద్దిగా తూకం వేసి చూస్తే ఏదో ఘటన ఓ రెండు నెలల క్రితం సంభవించి ఉంటుందనే నిర్ధారణకు వచ్చి పాతబస్తీలో తెలియని ఇల్లు ఒకటి వెతికి పట్టుకున్న సంతోషం కలిగి మానసిక శాస్త్రం గురించి నాకూ తెలుసుకోగలిగే మనసు ఒకటి ఉందని ప్రక్కనే ఉన్న డైరీలో మరచిపోతానేమోనని అనుకుని గట్టిగా వ్రాసేసాను. రెండు నెలల గురించి వ్రాసానని సుందరం అనుకునుంటాడు.

'అమ్మా, కొద్దిగా వరండాలో కూర్చుంటే మీ ఆయనతో మాట్లాడతాను', అన్నాను.

ఆమె లేచి, మరోసారి మా ఇద్దరి మీదా ఓ చిరునవ్వు పారేసి వెళ్ళిపోయింది.

'సుందరా, మీ ఆవిడని ఏదో విషయంలో చాలా ఇబ్బంది పెట్టావు. అవునా?'

'నీ మొహం మండ!'

చెయ్యి అడ్డం పెట్టాను. 'ఇదిగో ఇలాగే వాగి ఉంటావు. ఇష్టం లేనిది ఆడవాళ్లకి జీవితాంతం ఇష్టం ఉండదు. ఇష్టంలేక పోయినా అదిరింది అని చెప్పేవాళ్లు మాయగాళ్లైన మగాళ్లే'

'ఛా'

'అవును. ఇరవై ఏండ్లుగా న్యాయం పట్టి పిండితే నా చేతిలోకి వచ్చి రాలిన జీవిత సత్యం అది. చెప్పు. ఏం చేసావు?'

'స్వామీ. ఏమీ లేదంటే నమ్ము. భోజనం వడ్డించి ఓ మూల సంఘం చెక్కిన శిల్పంలా నిలబడుతుంది. ఏదో ఆలోచిస్తూ ఇక్కడెవరో ఉన్నారని తలచి ఉలిక్కిపడి అటు చూస్తాను. ఫరవాలేదు గుర్తుపట్టానే అన్నట్లు కళ్లు పెద్దవి చేసి పెదాలు విరుస్తుంది. నేనేమైనా అనేలోపో లేక అనుకునేలోపో మరేదో వడ్డించబోతుంది. చెయ్యి అడ్డం పెట్టగానే ప్రక్కన పెట్టి ప్లేటు తీసుకుని లోపలికి వెళ్లిపోతుంది'

ఆ దృశ్యాన్ని ఊహించుకుంటూ అలవోకగా అన్నాను,

'మంచావిడ'

సుందరం టేబులు మీదకి వాలి 'వాట్?' అన్నాడు.

'...'

'అంతేరా! మాట్లాడని వారందరూ మంచివాళ్లే, నాలాగా నిజం చెప్పేటోళ్లందరూ వెర్రిబాగులు! అంతే!'

'అలాక్కాదు. ఇంకొక స్త్రీ అయితే ప్లేటు నీ తలమీద పగలగొట్టేదేమోనని తలచి అలా అనేసాను. సీరియస్ అవకు'

సుందరం లేచాడు.

'రేయ్, నా గోల నీకు నవ్వులాటలా ఉంటుంది. అన్నీ ఉన్నాయి నాకు ఏం లాభం? పైవాడు కొందరి జాతకాలు నూనెలో అరగంట సేపు నాన్చి వెలిక్కి తీసి అప్పుడు వ్రాస్తాడు. మా వాళ్లు నాలుగాకులు ఎక్కువ చదివారు. నా పెళ్లి శుభలేఖ ఏకంగా మూడుగంటలు నానేసి వ్రాయించి ఉంటారు.'

వాడి భుజం తట్టాను.

'మరేం ఫరవాలేదు. అయామ్ హియర్! నేనిక్కడున్నాను'

'కరెక్ట్.. అందుకే జిడ్డు వదలటంలేదు మన మధ్య'

జాతకాలు, దేవుళ్లు, దయ్యాలు అన్నీ ఒకరి అనుభూతికి చెందినవి అని ఎక్కడో చదివాను. బస్సులో ప్రయాణిస్తున్నప్పుడు ప్రక్కన కూర్చుని నా భుజం మీద తల వాల్చేసి ఒకడు పడుకుంటాడు.

అతను నిద్రలేచాక భుజం మీద తడుముకుని తడి ఏమీ అంటలేదని నిర్ధారించుకుని దేవుడంటాడు ఎక్కడో అక్కడ అని నాలో నేను గట్టిగా అనుకున్న సందర్భాలున్నాయి. ఆధునిక యుగంలో మొబైల్స్ పట్టుకుని మరుభూమిలోని మరమనిషిలా పారిపోతున్న జనం మధ్యలో ఒంటరిగా కూర్చుని గాలికి అలికిడి అయి తలుపు తెరచుకుంటే కనీసం ఓ దయ్యమైనా వచ్చి కాసేపు మాట్లాడితే బాగుండు అనుకున్న రోజులున్నాయి. ఇలా ఆకాశం నిర్మలంగా ఉన్నా నేను బైక్ తీసి కొంతదూరం వెళ్లగానే ఎక్కడి నుండో ఓ మబ్బు సబ్బు రుద్దుకుని మరీ నా మీద వాన కురిపించినప్పుడు నిస్సందేహంగా ఏది ఎలా ఉన్నా నా జాతకం మటుకు అన్ని స్థానాలలో ఒక్క శనిగ్రహంతోనే నిండియున్నట్లు నేను భావిస్తాను.

బండి ఆపి గబగబా ఆ ఇంటి చూరుక్రింద నిలబడ్డాను. లోపలినుండి చక్కని వీణ వినిపిస్తోంది. ఓ ఇంటి వరండా అది. వీణ వాయిస్తున్నది ఎవరో కాదు - సుందరం భార్య. నన్ను చూసి ఆపేసింది. లేచి గబగబా తలుపు తీసింది.

'నన్నెలా గమనించావమ్మా?' అడిగాను.

'గ్రిల్‌లోంచి చూసాను. రండి, ఇది మా అక్కా వాళ్ల ఇల్లు.'

లోపలికి వెళ్లి కూర్చున్నాను. ఓ తువ్వాలుతో ప్రత్యక్షమైంది. చేతికిచ్చి సుందరం వర్ణించినట్లుగానే గుమ్మానికి ఆనుకుని చేతులు కట్టుకుంది... అవునూ, ఈమె మాట్లాడిందే? ఆశ్చర్యంగా చూసాను. తలదించుకుని చిరునవ్వు నవ్వింది.

'సుందరంతో ఎందుకు మాట్లాడటంలేదు?'

'చెప్పమంటారా?'

'అయ్యో... ప్లీజ్.'

'పలికించే రాగాన్నే పలకాలంటే నేను ఆ వీణలాంటిదాన్ని, కానీ ఎందుకో మనిషిలా జన్మించాను'

'....'

'మా వారు ఒక గ్రేట్ ఇంటలెక్చువల్. నడకలో వో థియరీ, పడకలో ఓ సిద్ధాంతం. కూర్చుంటే బ్రెయిన్ స్టార్మింగ్, నిలబడితే రాద్ధాంతం. వాన కురిస్తే ఓ విశేషం, కురవకపోతే ఓ విశ్లేషణ! గ్లాసు ఒకలా పట్టుకుంటే ఒక అనుమానం, క్రిందపడేస్తే అవమానం.'

'అర్ధమైంది'

'ఎదురింటాయన, లేదా ఆంటీ తలుపు గట్టిగా మూస్తే ఒక గంట నాకు క్లాసు. పనమ్మాయి ఆయనను దాటుకుని వెళ్లిపోతే ఎదురింటి కిరాణా షాపు వాడికి రెండు గంటల క్లాసు. ఆయన చూస్తున్న చానెల్ నేను మార్చేస్తే..'

'టి.వి కట్టేసి అతని చానెల్ ప్రారంభోత్సవం'

నవ్వింది.

'కాదు. తన గదిలోకి వెళ్లి విలువలు - అనే అంశం మీద వ్యాసం వ్రాసుకొచ్చి...'

'హాల్లో గట్టిగా చదువుతాడు'

'లేదు'

'చదివిస్తాడు'

'అయ్యో కాదు. అర్థరాత్రి నిద్రలేపి సన్నని మాడ్యులేషన్‌తో చెవిలో జోలపాటలా వినిపిస్తారు. అది ఎంచక్కా కంఠస్తం అయిపోయిందని గర్వంగా చెబుతారు. అప్పుడప్పుడు జాలి వేస్తుంది.'

నిజమే. దేశాన్ని ఉద్ధరిణపు నీటితో ఉద్ధరించాలనుకునే వాళ్లుంటారు. ఒక అర్థవంతమైన జీవితాన్ని ఇలా కూడా వ్యర్థం చేసుకుంటారు.

'ఈయనతో మాట్లాడటం అనవసరమని ఇలా..'

'కాదు. రెండు నెలల్రకితం ఆలోచించాను. చిన్న గీతలూ, పెద్దగీతలూ అన్నారు. ఇలా మాట్లాడటం మానేసాక ఏదో సిద్ధాంతం చెప్పబోయి మెల్లమెల్లగా ఆగిపోతూ నన్నూ, నా బాధనీ కొద్దిగా గమనిస్తున్నారు. కాకపోతే నన్ను మీ దగ్గరికి తీసుకుని వచ్చి మరో సిద్ధాంతాన్ని వెతుకుతున్నారు.'

ఇద్దరం చాలాసేపు నవ్వుకున్నాం, వాన వెలిసినట్లయి లేచాను. వెనక్కి తిరిగి అడిగాను, 'ఇంకా ఎన్ని నెలలు?'

'ఏమో! ఇంకొక్క నెలేమో!'

కావచ్చన్నట్లు తల ఊపి బండి స్టార్ట్ చేసాను.

మనోవిజ్ఞానంలోని మరో విజ్ఞానాన్ని మౌనంగా తెలుసుకున్నాను.

(కవిత అందించిన వారు వేదాంతం వేంకట సత్యవతి)

(వచ్చేనెల మరో కవితకి మరో కథ - కవ్వింత కథ!)

Post your comments